

ΝΕΑ ΕΠΟΧΗ - ΘΕΟΥ ΑΠΟΧΗ (108N-2)

Δέν υπάρχει άνθρωπος πού τά τελευταία έτη νά μήν έχη άκούσει περί τής «Νέας Έποχής», δηλ. για μία νέα έποχή («N.E.»), τήν όποία, όσοι τήν προβάλλουν, έπαγγέλλονται ως τήν λύσι όλων δήθεν τών προβλημάτων, πού έχουν συσσωρευθῆ στόν κόσμο. Πρόκειται δηλ. για μία νέα κατάστασι πού οί ισχυροί τής γῆς θέλουν νά επιβάλλουν, πού για νά επικρατήση και για νά επιφέρη τίς λύσεις και τά νέα δεδομένα πού επιθυμούν, και μάλιστα σέ παγκόσμια κλίμακα, θά πρέπη ό,τιδήποτε παλαιό, αλλά και ό,τιδήποτε άναδεικνύει τίς τοπικές παραδόσεις τών λαών και πηγάζει από αυτές, νά καταργηθῆ. Και ειδικά τήν Έλληνική Παράδοσι (γλώσσα, ιστορία, πολιτισμό κλπ.) και κυρίως τήν Όρθόδοξη Χριστιανική Παράδοσι.

Αλλά, ποιά είναι αυτά τά «δείγματα» γραφῆς, τά όποια τελικῶς αποδεικνύονται «δήγματα» τής νέας αὐτῆς «μεσσιανικῆς έποχῆς» (άντιχρίστου έποχῆς), πού κατά κόρον προβάλλεται από τά M.M.E. και ταυτοχρόνως κηρύσσεται από τά κόμματα όλων τών πολιτικῶν άποχρώσεων μά και από ανθρώπους πού δήθεν έχουν μελετήσει τίς κοινωνιολογικές εξελίξεις και τίς ανθρώπινες άνάγκες και συμπεριφορές; Ποιά είναι τά στάνταρ τής «N.E.» πού προβάλλονται άκόμη και από ανθρώπους πού φαίνονται, έξωτερικῶς τουλάχιστον, ότι ανήκουν στην Έκκλησία;

Και για νά μνησθοῦμε τοῦ λόγου τοῦ Κυρίου μας Ίησοῦ Χριστοῦ, ποιό είναι αὐτοί τελικῶς οί άνθρωποι πού έμφοροῦνται από τίς δήθεν «νέες ιδέες»; Ο Κύριός μας εἶπε «**ἀπό τῶν καρπῶν αὐτῶν ἐπιγνώσεσθε αὐτούς**» (Ματθ. Ζ' 16). Και ποιό είναι οί καρποί, δηλ. τά «φρούτα» τοῦ δένδρου τής «N.E.»;

Δέν χρειάζεται νά κουρασθοῦμε πολύ για νά βροῦμε τά πρόσωπα και νά ανακαλύψωμε και νά προβλέψωμε τίς καταστάσεις πού θά επέλθουν, εάν ὅπως ισχυρίζονται επικρατήσουν, αφού, έντελῶς άδιάντροπα, «Θεόν μή φοβούμενοι και άνθρωπον μή έντρεπόμενοι», άποκαλύπτουν οί ίδιοι τά πραγματικά τους πρόσωπα και «urbi et orbi», δηλ. σέ ὅλη τήν οικουμένη, διαφημίζουν τά «φρούτα» και τήν «πραμάτειά» τους στα «παζάρια» τών λαών.

Και, πρώτα απ' όλα, ή «N.E.» στό καιριο και καυτό θέμα τοῦ πανανθρωπίνου θρησκευτικοῦ πιστεύω, παρουσιάζει μία έξόφθαλμη άνακολουθία, ὅσον άφορᾷ στην σχέση τών άλλων θρησκευτῶν μέ τόν Χριστιανισμό και δή μέ τήν Όρθόδοξη πίστη - Έκκλησία μας. Από τήν μία μέν ή «N.E.» διακηρύσσει τήν άνοχή στό νά πιστεῦη κανείς ὅ,τι θέλει και νά εκφράζη έλεύθερα και μέ τόν τρόπο πού θέλει τήν πίστη του, από τήν άλλη δέ, επιχειρεῖ νά θέτη περιορισμούς στην Όρθοδοξία, ὅσον άφορᾷ στό καθαρῶς ποιμαντικό και ιεραποστολικό Της έργο και μάχεται τήν Έκκλησία.

Από τήν μία δηλ. παρέχεται ή δυνατότητα στόν κάθε ένα νά διαδίδη, άκόμη και μέ θράσος «χιλίων πιθήκων», τά θρησκευτικά του πιστεύω, άκόμη και αυτά πού έρχονται σέ αντίθεσι μέ τά χρηστά ήθη τής κοινωνίας μας, και από τήν άλλη καταδικάζει τήν Έκκλησία για «στεῖρο φανατισμό», για

φονταμενταλισμό και για άνελευθερία έκφράσεως, όταν Αυτή προστατεύη τό Ποιμνιό Της, άποκαλύπτοντας τά προσωπειά τών ποικίλων αίρέσεων, τών καταστροφικών λατρειών, κλπ. Σύνάμα, κατηγορεί τήν ποιμαντική μέριμνα τής Έκκλησίας, αλλά και τήν προσπάθεια μεταδόσεως του άυθεντικού κηρύγματος, ως δήθεν «προσηλυτισμό».

Έπίσης, ψηφίζουν νόμους τούς όποιους βαπτίζουν μέ ώραιες όνομασίες, όπως π.χ. ό έπικείμενος <<άντιρατσιστικός νόμος>> κλπ. Όμως βάσει του νόμου αυτού, δέν θά έπιτρέπεται ό Χριστιανός νά έκφράζεται άληθώς και έλευθέρως. Δηλ., ό νόμος αυτός θά άπαγορεύει τήν διακήρυξη τής άληθείας ή όποία και θά τιμωρηται. Άκουσον, άκουσον...! Ποιοί; Οί ψευτες θά δικάζουν και θά τιμωρούν τούς έκφράζοντες τήν άλήθεια.

Χρειάζονται, άρα, ιδιαίτερες γνώσεις για νά έννοήση κανείς ότι, τελικώς, ή «N.E.» αυτό πού φοβάται δέν είναι τά άνθρώπινα θρησκευτικά κατασκευάσματα, πού, ως άλλα σαπιοκάραβα ναυαγούν και θάπτον ή βράδιον θά ναυαγήσουν όλα αυτανδρα στον ώκεανό του πανδαμάτορος χρόνου, αλλά είναι ή Όρθοδοξία; Ότι ή «N.E.» μισεί και μέ φανατισμό έπιζητεί και έπιδιώκει τον άφανισμό τής Κιβωτού τής Σωτηρίας, πού είναι και όνομάζεται Όρθοδοξία; Και είναι άνάγκη νά διαθέτη κανείς ειδικές θεολογικές γνώσεις, για νά διαπιστώση ότι ό λεγόμενος Οικουμενισμός, πού άνοήτως και έξοργιστικώς τοποθετεί άλήθεια και πλάνη στό ίδιο βάθρο, άποτελεί μέρος του σχεδίου τής «N.E.» στό θέμα τής Πίστεως και του γενικού θρησκευτικού πιστεύω;

Άρκει και μόνο μία ματιά νά ρίξη κανείς στις διαθρησκειακές συναντήσεις, στα συνέδρια, στις συμπροσευχές μετά συμποσίων και κροκοδειλίων έναγκαλισμών και άνταλλαγής πνευματικών souvenirs (σουβενίρ) - νέα <<μόδα>> (κοράνια κλπ. άντί γλυκισμάτων) - και στα παγκόσμια συμβούλια τών εκκλησιών κλπ. άρκει λοιπόν μόνο μία ματιά νά ρίξη για νά καταλάβη τί σχεδιάζεται...

Διαφαίνεται πολύ καθαρά αυτό, άρκει κανείς νά μήν έχη ύποστή «πνευματική άμβλυωπία». Φαίνεται δηλ., ότι οί θρησκευτικές συνισταμένες τής «N.E.», όδηγούν σε μία παγκόσμια θρησκεία, ή όποία βεβαίως δέν πραγματώνει τον λόγο του Χριστου: «**Και γενήσεται μία ποιμνη, εις Ποιμήν**» (Ίωαν. Γ' 16), αλλά μία παγκόσμια θρησκεία μέ στόχο τό ίσοπέδωμα, τό ξερρίζωμα τών πάντων και τήν λατρεία άνθρωπίνων προσώπων. Όπερ και γενήσεται ένα συμβιβασμένο άντίχριστο κοπάδι μετά από διδασκαλίες, πλύσεις έγκεφάλου και έξαναγκασμούς, κατόπιν μεθοδευμένων άντιξοοτήτων σε όλους τούς τομείς από τούς εκάστοτε μπροστάρηδες πρό, υπό και παρά- άντιχρίστους, έως του ήτοιμασμένου για σφράγισμα κοπαδιού από τον κυρίως Άντίχριστο. Ό συμβιβασμός είναι προδοσία τής ίδιας τής ψυχής του άνθρώπου, είναι χωρισμός από τον Θεό, είναι ό αιώνιος όλεθριος θάνατος. Οί τέτοιου είδους συμβιβασμοί σε θέματα Πίστεως, Πατρίδος, Θεσμών, κλπ., είναι προσωπικές ύπογραφές του καθενός μας πού θά όδηγήσουν και θά καταλήξουν στην τελική ύπογραφή, ή όποία θά φέρει και τήν σφραγίδα του Άντιχρίστου.

Δέν ύφίσταται επίσης άμφιβολία, ότι στό πλαίσιο αυτό τής παγκοσμίας

θρησκευτικο-πολιτικο-κοινωνικῆς χοάνης ἐντάσσεται, τόσο ἡ δρομολογημένη καί ἐπιδιωκομένη κατάργησις τῶν βασικῶν χριστιανικῶν ἐορτῶν καί, ἐνῶ μεθοδεύεται, στήν θέσι τους, ἡ ἀνάδειξις ἄλλων, ἀχρώμων καί ἀγεύστων ἐορτῶν ὅσο καί ἡ ὑποστήριξις τῶν ἐορτῶν ἄλλων θρησκευτῶν, καί μάλιστα ἀκράϊων καί φανατικῶν, πού στήν κορυφή τῆς κλίμακας ἔχουν θέσει τήν ἀφαίρεσι καί αὐτοῦ τοῦ δώρου τῆς ζωῆς (βλέπε Ἰσλάμ κλπ.).

Ὡς χαρακτηριστικό δεῖγμα τῆς πορείας τῶν πραγμάτων, ἀπό τά πολλά πού ὑπάρχουν, ἀναφέρομε καί τήν ὀλοένα καί περισσότερο αὐξανόμενη τάσι, ἀλλά καί τό σχέδιο καί τήν μεθόδουσι στό νά καταργηθοῦν οἱ χριστιανικές ἀργίες, ὅπως αὐτή τῆς Κυριακῆς, ἀλλά καί νά σιωπήσουν οἱ κώδωνες τῶν ἐκκλησιῶν, διότι δῆθεν οἱ κωδωνοκρουσίες δημιουργοῦν «ἠχορύπανσι»! Ταυτοχρόνως δέ, βλέπομε, δυστυχῶς, τήν ὑποστήριξι στήν ἀνέγερσι τζαμιῶν, πού ἀπό τούς μιναρέδες τῶν ὀποίων, «ἐπτάκις τῆς ἡμέρας» διά μεγαφῶνων ἰσχυρῶν, θά ἀκούγεται θέλοντας καί μῆ ἡ κραυγή καί ὁ ἀλαλαγμός τοῦ ἱμάμη. Ἐδῶ δέν τίθεται κἄν θέμα ἰσλαμορύπανσης...

Καί ἐνῶ ἀνεκαθεν στίς κοινωνίες ὑφίστατο ἡ διάκρισις πολιτικῆς καί θρησκευτικῆς ἐξουσίας, τό καλούπι τῆς «N.E.» παράγει καί ἀποκαλύπτει κάποιον νέο φορέα, ὁ ὀποῖος θά κατέχη συγχρόνως καί τούς δύο πυλῶνες τῶν ἐξουσιῶν αὐτῶν. Γιά τήν «N.E.», πλέον, δέν ἰσχύει ἡ ὑπόδειξις τοῦ Χριστοῦ: «**Ἀπόδοτε τοίνυν τά Καίσαρος Καίσαρι καί τά τοῦ Θεοῦ τῷ Θεῷ**» (Λουκ Κ' 25), ἡ ὀποία κατέστησε σαφῆ τήν διάκρισι τῶν ἐξουσιῶν, μά καί τίς ὑποχρεώσεις τῶν ἀνθρώπων, ἀλλά ἰσχύει τό «ὑποτάξου καί λάτρευε ἄνευ ἀντιρρήσεων τήν N.E. ἐξ ὅλης τῆς καρδίας σου καί ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς σου καί ἐξ ὅλης τῆς ἰσχύος σου καί ἐξ ὅλης τῆς διανοίας σου». Καί γιά νά εἶμαστε ἀκριβοδίκατοι, θά πρέπη νά ἐπισημάνωμε, ὅτι ὁ πρῶτος διδάξας τήν συγχώνευσιν τῶν δύο παραπάνω ἀναφερομένων διακριτῶν ἐξουσιῶν, δέν εἶναι ἄλλος ἀπό τόν «ἄρχοντα» τοῦ Βατικανοῦ, τόν Πάπα καί προκαθήμενο τῆς «Ἁγίας Ἐδρας», τόν «δοῦλο τῶν δούλων τοῦ Θεοῦ», ὅπως ἀρέσκεται νά αὐτοαποκαληθῆται, καί πού γιά νά φθάνη ἡ <<εὐλογία >> του - ἀλογία του - στά πέρατα τῆς οἰκουμένης, εἶναι ἀνάγκη νά διαθέτη τίς πρεσβείες καί τούς πρέσβεις τοῦ κοσμικοθρησκευτικοῦ κράτους τοῦ Βατικανοῦ σέ ὅλα τά κράτη τῆς γῆς...

Τώρα, ἴσως ρωτήση κανεῖς μέ δίκαιη ἀπορία: «Τί εἶναι ὅλα αὐτά; Κωμικά, ἢ τραγικά; Σοβαρά ἢ γελοῖα;» Θά λέγαμε, ὅτι ἡ παγκόσμια κοινωνία μέ τά θέατρα αὐτά περνᾷ ἀπό τήν κωμωδία στό δράμα, ἢ μᾶλλον ὀδηγεῖται πρὸς κατάντημα κωμικοτραγικό.

Ἐπόμενο τῶρα, ὅπως ὅλοι βλέπομε, ἦταν, νά μῆ διαφύγουν ἀπό τό στόχαστρο τῆς «N.E.» τά ἔθνη καί τά κράτη. Μέ τόν βαρύγδουπο ὄρο «παγκοσμιοποίησις», οἱ <<δογματολόγοι>> τοῦ νεόκοπου αὐτοῦ πολιτικοῦ καί κοινωνικοῦ <<δόγματος>> ἐπιχειροῦν τόν ἀφανισμό τῶν ἐπί μέρους κρατῶν μέσα στήν δίνη τῆς συγχωνεύσεως καί μαζοποίησεως τῶν λαῶν.

Ὁ ὀδοστρωτήρας τῆς δῆθεν ἰσότητος καί τῶν κοινῶν εὐκαιριῶν, πού δέν εἶναι τίποτε ἄλλο παρά ἰσοπέδωμα καί ἄρνησις τῆς ἐλευθερίας καί τοῦ αὐτοπροσδιορισμοῦ τοῦ ἀνθρώπου, ἐπιχειρεῖ τόν ἀφανισμό τῶν ἐθνικῶν

ιδιαιτεροτήτων και τῶν ἐπὶ μέρους ἐθνικῶν χαρακτηριστικῶν τῶν λαῶν. Ἀλλά, γιὰ τὴν τάξι καὶ τὴν ἀσφάλεια τῆς παγκόσμιας κοινότητος, ὅπως οἱ ἰθύνοντες τῆς «N.E.» ἀποφαίνονται, θά χρειασθῆ, βεβαίως – βεβαίως, ἓνα ἔθνος <<ϊκανό>> (ποιοῦ ἄραγε; -"Φῶς φανάρι"...) ὥστε, νά εὐρίσκειται στήν κορυφή τῆς πυραμίδας γιὰ νά ἐλέγχει τὴν ἀπρόσκοπτη λειτουργία τῆς μηχανῆς τοῦ «ἄνθρωποκιμῶ» καθὼς καὶ ἓνα ἠλεκτρονικό σύστημα καταγραφῆς καὶ παρακολουθήσεως τῶν πάντων, ὅπως γίνεται σήμερον, τῷ καιρῷ ἐτούτῳ ἢ καὶ ὅ,τι ἄλλο ἴσως ἤδη ἔχουν ἐφεύρει καὶ δέν τό ἔχουν κοινοποιήσει ἀκόμη , ἢ θά ἐφεύρουν στό μέλλον τῷ καιρῷ ἐκείνῳ (καὶ οἱ νοοῦντες νοεῖωσαν).

Μία παρένθεση, θυμήθηκα πού μοῦ ἔλεγε ὁ Γέροντας Παῖσιος: <<Τί κάνει ὁ Διάβολος, ἐνῶ στά περίπτερα ὑπάρχουν τά πατατάκια τσίπς - πού καὶ αὐτά δέν εἶναι καλά γιὰ τὴν υἰγεία τῶν παιδιῶν -, ὁ Διάβολος ἀνακάλυψε τά **ἠλεκτρονικά πατατάκια**, πού αὐτά θά κάνουν πολύ μεγάλο κακό στό καιρό τους>> Καί τόν ρώτησα τί ἐννοοῦσε καὶ μοῦ εἶπε <<τά ἠλεκτρονικά τσίπς>>

Ἐς ἐπανέλθωμε στό θέμα μας. Φυσικά, ὅλα αὐτά, ὅσοι διδάσκόμεθα ἀπό τὴν ἱστορία καὶ διαθέτομε τὴν ζωντανή πίστι στόν Χριστό, δέν πτοοῦμεθα, δέν δειλιοῦμε, δέν συγκατατιθέμεθα στίς καλπάζουσες καὶ μεθοδευόμενες ἐνέργειές τους, τῶν ὁποίων ὁ νοσηρός καὶ δαιμονικός στόχος εἶναι ἡ ἰσοπέδωσις τῶν πάντων καὶ ἡ ὑποταγή μας στήν παγκόσμια ἐξουσία τους.

Οἱ δέ ἄλλοπρόσαλλες ἀπειλές πού ἀπευθύνονται σέ ὅσους ἀρνοῦνται ἢ θά ἀρνηθοῦν τὴν ἔνταξί τους στό πρόγραμμα τῆς παγκοσμιοποιήσεως, δέν εἶναι παρά **«βέλος νηπίων»** (Ψαλμ. ΞΓ´ 11), ἀφοῦ ξεκάθαρα ἡ Γραφή ἀποκαλύπτει ὅτι ὁ Θεός **«ἔστησεν ὄρια ἐθνῶν κατὰ ἀριθμὸν ἀγγέλων Θεοῦ»** (Δευτερον. ΛΒ´ 8).

Εἶναι στό χέρι τοῦ καθενός μας ἡ στόχευσις, εἴτε τῆς Ζωῆς, εἴτε τοῦ θανάτου. Καὶ μάλιστα τοῦ θανάτου μέ τὴν σύγχρονη «νεοεποχὴτικὴ» διαδικασία τοῦ <<ἐγκεφαλικοῦ θανάτου>>, ὁ ὁποῖος σήμερα ἔχει θεσμοθετηθῆ μέ νευροβιολογικά κλπ. κριτήρια καὶ τόν ὁποῖο ἔχουν ταυτίσει μέ τόν βιολογικό θάνατο, πού κάτι τέτοιο δέν ὑφίσταται. Ἦ, τοῦ θανάτου μέσῳ τῆς εὐθανασίας, (πού εἶναι χριστιανικῶς, ἠθικῶς κλπ. ἀπαράδεκτη), ἡ ὁποία μέλει καὶ αὐτὴ νά θεσμοθετηθῆ.

Ἀλλά, ἄς περάσωμε τώρα στοὺς καρπούς καὶ στά «κοινωνικά φρούτα» τῆς «N.E.». Ἐδῶ, ὄχι ἀπλῶς αἰσθανόμαστε τὴν δυσσομία τῆς σαπίλας, ἀλλὰ ἡ ἀηδία ἔχει κατακλύσει τὴν ὅλη ἀτμόσφαιρα, ἀφοῦ ἓνα ἀπὸ τά «κοινωνικά ἐπιτεύγματα» πού ἐπαγγέλλονται οἱ θιασῶτες της εἶναι καὶ ἡ σεξουαλικὴ ἀπελευθέρωσις μέ ὅ,τι αὐτό συνεπάγεται στό ὄνομα οἰασδήποτε ἰδιαιτερότητας καὶ ἡ ἀνευθρίαστη ἔκφρασις τῆς διεστραμμένης σαρκικότητος. Τί ἀποτελέσματα θά ἐπιφέρῃ τώρα καὶ τοῦτο τό τσουνάμι τῆς διαστροφῆς;

Ἦδη, τά ἀποτελέσματα εἶναι ὁρατά στά ἄτομα, στίς οἰκογένειες, στήν ἐκπαίδευσι καὶ στήν ὅλη κοινωνία, πού ἀνέχεται - συμβιβάζεται – νομοθετεῖ καὶ τέλος ὑποστηρίζει τά **«πάθη τῆς ἀτιμίας»** (Ρωμ. Α´ 26) ὡς δῆθεν κάτι τό φυσιολογικό. Καὶ μόνο τυχαῖο δέν εἶναι τό γεγονός ὅτι ἡ «N.E.», στό πλαίσιο τῆς παγκοσμιοποιήσεως καὶ τοῦ ἐνδιαφέροντός της γιὰ τὴν δῆθεν ἀπλότητα

στήν ανθρωπίνη έκφρασι, ὠθεῖ τήν κοινωνία, καί ἰδίως τούς νέους, πρὸς τό τρίτο φύλο (unisex). Σέ μία κοινωνία δηλ. ἀφύσικη, πού κατορθώνει νά ἀλλοιώνη καί νά ἀποχαρακτηρίζη τά φύλα τοῦ Ἄνδρος καί τῆς Γυναίκος, ξεκινῶντας ἀπό τήν ἐνδυμασία πού λανσάρεται μέσῳ τῆς «θεότητας» τῆς μόδας, καί πού, σὺν τοῖς ἄλλοις καταλήγει σέ ἓνα τρίτο φύλο ὡς πρότυπο ἀνθρωπίνης συμπεριφορᾶς. Ἔτσι, ἐμφανίζεται καί ἐπιβάλλεται στίς κοινωνίες ἓνα ὄν, πού δέν εἶναι, οὔτε ἄνδρας, οὔτε γυναῖκα, ἢ μᾶλλον εἶναι καί τά δύο μαζί. Δηλ., ἓνα ἀλλόκοτο καί ἀποκρουστικό τέρας.

Λησμονοῦν, φαίνεται, οἱ παγιδευμένοι στά δόγματα τῆς «N.E.», ὄχι μόνο τό τί ἀκριβῶς διδάσκει ὁ θεόπνευστος λόγος τοῦ Θεοῦ περὶ τοῦ σοδομισμοῦ καί ποιά εἶναι τά ἀποτελέσματα τῆς τριτοφυλικῆς κοινωνίας, μέ τήν ζοφερῆ περίπτωσι τῶν Σοδόμων καί τῆς Γομόρας, ἀλλά τούς διαφεύγει καί τό γεγονός ὅτι ἡ ἴδια ἡ φύσις ἀπορρίπτει, μέ τούς δικούς της μηχανισμούς, τό ἀφύσικο καί καταστρέφει τό διεστραμμένο καί μὴ παραγωγικό. Φαίνεται, πῶς χάνουν, τά ἠθικά αὐτά τέρατα, ἀπό τήν ὀθόνη τῆς συνειδήσεώς τους τήν πραγματικότητα, ὅτι δηλ. τά «βιολογικά τέρατα» δέν ὑπάρχει περίπτωση νά ἐπιβιώσουν καί νά πολλαπλασιασθοῦν (βλέπε κλωνοποίησι κλπ.).

Προφανῶς, γι' αὐτόν τόν λόγο, οἱ διεστραμμένοι των νόες - <<παρέδωκεν αὐτούς ὁ Θεός εἰς ἀδόκιμον νοῦν, ποιεῖν τά μὴ καθήκοντα>> (Ρωμ. Α'28) - ἐπιζητοῦν νομικῶς καί τήν νιοθεσία νηπίων μετά τήν εἰσήγησι τῆς νομοθετήσεως γάμων μεταξύ ὁμοφυλοφίλων, ὅπως καί σέ κάποιες περιπτώσεις αἰμομικτῶν, κλπ.) Λοιπόν, αὐτοί δέν κάνουν τίποτε ἄλλο παρά νά διακηρύσσουν καί νά ὑπογράφουν μέ τήν «βούλα» τῆς «N.E.» τό ἀφύσικο τῆς ἐπιλογῆς τους καί τήν ἀνοικτή τους κόντρα μέ τούς νόμους τῆς ἴδιας τῆς φύσεως, πού ἰσχυρίζονται ὅτι δῆθεν τούς καθοδηγεῖ. Ἡ φύσις ὅμως, ὅπως ὅλοι γνωρίζομε, ἐκδικεῖται καί, μάλιστα, πολύ ἄσχημα (aids κ.λ.π.)

Ἀλλά ἡ καρικατούρα τῆς «N.E.» καί τῆς «παγκοσμιοποίησεως» - ἀπανθρωποποίησεως - ἐνδύεται καί ἄλλα τραγικά προσωπεῖα γιά νά καλύψη τήν φρικτή της ὄψι. Αὐτά, ἔχουν νά κάνουν μέ τούς τομεῖς τῆς ἐκπαιδεύσεως, τῆς ἐφηροσμένης ἐπιστήμης (βλέπε «ἐγκεφαλικός θάνατος, ἐμπόριο ὀργάνων κλπ.»), μέ τίς ἀρχές πού διέπουν τίς κοινωνίες, τά κράτη καί τούς λαούς καί μέ πλείστους ὄσους ἄλλους τομεῖς, πού, ἐάν κανεῖς μελετήση, διαπιστώνει, παρά τίς ἐλευθεροστομίες τῶν ἐκφραστῶν της, ὅτι ὁ σκοπός τοῦ σχεδιασμοῦ τῆς <<N.E.>> εἶναι διπλός. Πρῶτα, νά κτυπηθῇ ὅ,τιδήποτε ἀληθινό καί φυσιολογικό, καί τοῦτο γιά νά καμφθοῦν οἱ ἀντιδράσεις καί νά ἐπέλθῃ ὁ συμβιβασμός, καί στήν συνέχεια νά ἀναδειχθῇ μία παγκόσμια διοίκησις - κυβέρνησις μαζί μέ μία παγκόσμια πίστι - θρησκεία - ἐκκλησία, πού θά λατρεύῃ, ὄχι φυσικά τόν Θεάνθρωπο Κύριο μας Ἰησοῦ Χριστό, ἀλλά ἓναν «ἰσχυρό» καί ἀπάνθρωπο ἄνθρωπο - ὁ νοῶν νοεῖτω -, πού θά ἐπαγγέλλεται δῆθεν εὐδαιμονία στό ὄνομά του καί θά ἀπαιτῇ ὑπακοή. Φυσικά, τέτοιου εἴδους σχέδια καί παρανοϊκές καταστάσεις δέν ὀδηγοῦν τίς διψασμένες ψυχές πού λαχταροῦν τήν Ζωή καί τήν Ἀλήθεια στό «ὔδωρ τῶ ζῶν» καί στήν «πηγή ὕδατος ἀλλομένου εἰς ζῶν αἰώνιον» (Ἰωάννου Δ'14), ἀλλά στό

«φρέαρ τό συντετριμμένον» (Ίερεμ. 2,13 – αἶνοι Μ. Πέμπτης ἑσπέρας)

Ὅμως, οἱ ἀναθυμιάσεις τοῦ βόθρου τῆς «Ν.Ε.», ἤδη προεξένησαν τὴν ἀποστροφή τῶν ὄσων διαθέτουν ζωντανή τὴν αἴσθησι τῆς πνευματικῆς ὀσφρήσεως καὶ δὲν ἔπαυσαν νὰ συνειδητοποιοῦν ὅτι εἶναι ἄνθρωποι μὲ προορισμὸ τὴν ἀγιότητα. Ἄς ἀσφυκτιοῦν, λοιπόν, ὅσοι θέλουν νὰ ἐπιλέγουν τὰ σαπισμένα καὶ σκουληκιασμένα «φροῦτα» τῆς «Ν.Ε.» μὲ τὴν «ὀσμὴ τοῦ θανάτου» καὶ ἄς τρέφονται ἀπὸ τὴν «κομποστοποίησι» τῆς κάθε εἴδους «ἀπελευθέρωσης».

Ὅσοι ὅμως συγκροτοῦν καὶ καταρτίζονται «νοῦν Χριστοῦ», ὅσοι ἀγαποῦν τὴν Πατρίδα, τιμοῦν τὴν Οἰκογένεια καὶ τίς αὐθεντικὲς μας παραδόσεις, ἄς χαίρονται καὶ ἄς χαιρώμαστε τὴν ἐν Χριστῷ ἀπελευθέρωσι καὶ τὴν Χάρι πού μᾶς ὀδηγεῖ καὶ μᾶς καταξιώνει, ὡς ἀνθρώπους, καὶ συνάμα μᾶς καταρτίζει στὸν ἀγῶνα τῆς καθάρσεως, τοῦ φωτισμοῦ καὶ τῆς θεώσεως, στὴν πραγματικὴ Διαχρονικὴ Νέα Ἐποχὴ. Ἡ Διαχρονικὴ Νέα Ἐποχὴ ἔχει ξεκινήσει ἐδῶ καὶ δύο χιλιάδες χρόνια καὶ εἶναι **μόνο** ἡ Μία Ἁγία Ὁρθόδοξος Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ μας, ἡ ὁποία διὰ πρεσβειῶν τῆς Κυρίας Θεοτόκου, τῶν Οὐρανίων Ταγμάτων καὶ τῶν Ἁγίων τοῦ Θεοῦ, ὀδηγεῖ **τόν κάθε ἄνθρωπο** στὴν Ἄκτιστη Παγκοσμιοποίησι – τὴν ἐνυπόστατο ἐν Χριστῷ καινὴ κτίσιν. <<ὥστε εἴ τις ἐν Χριστῷ, καινὴ κτίσις· τὰ ἀρχαῖα παρῆλθεν, ἰδοὺ γέγονε καινὰ τὰ πάντα>> (Β΄ πρὸς Κορινθ. Ε΄17).

Ἀμήν.
Γένοιτο.

Ἀρχιμανδρίτης Ἀρσένιος Κατερέλος
Ἡγούμενος Ἱ. Μονῆς Ἁγ. Νικολάου Δίβρης Φθιώτιδος
(Ἑπερινὴ ὁμιλία στὴν Ἱερά Μονὴ Ἁγ. Νικολάου Δίβρης Φθιώτιδος 1-12-2013)

Ἀναβάσεις

Τρίτη, 3 Δεκεμβρίου 2013